हॅरोल्डची आकाशात सैर

जॉन्सन

मराठी: अश्विनी बर्वे

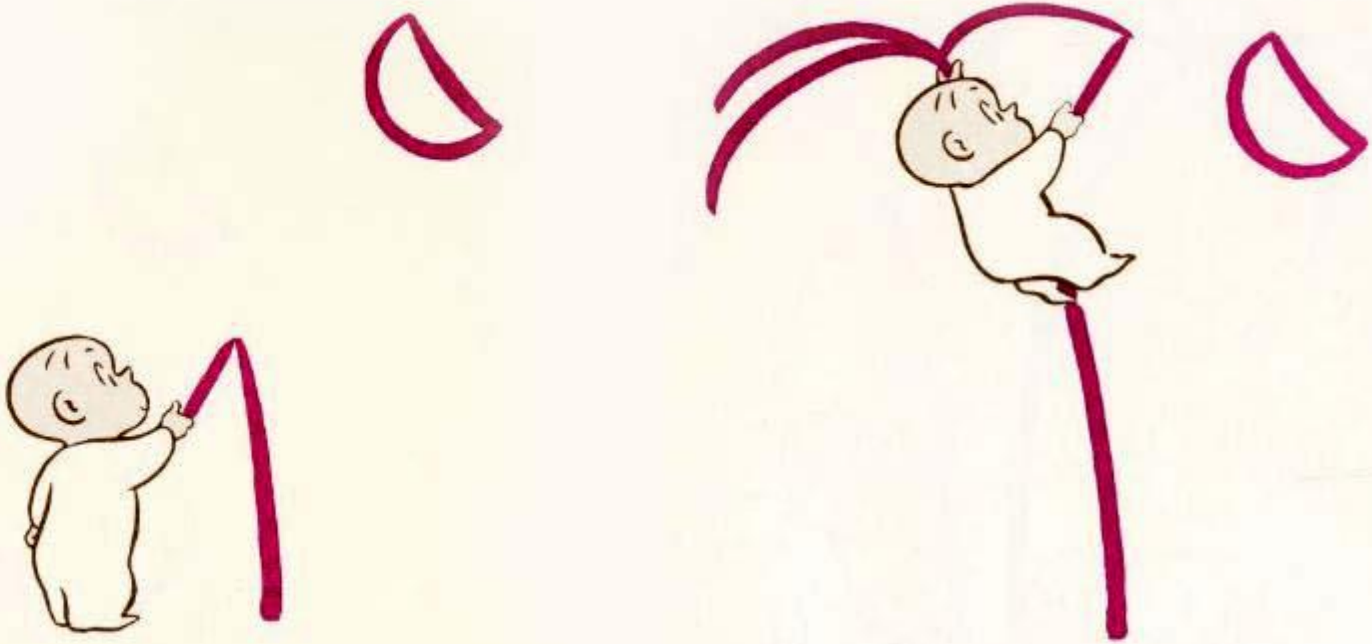
रात्री चंद्राच्या प्रकाशात हेरॉल्ड उठला, पण
काहीच दिसत नव्हते. तो पाणी प्यायला गेला.

अंधारात लोकांना दिसणाऱ्या गोष्टी आणि त्या कुठून येतात याबद्दल त्याला आश्चर्य वाटले. चांदण्यात त्या गोष्टी दिसत नसल्याने त्याला बरे वाटले.

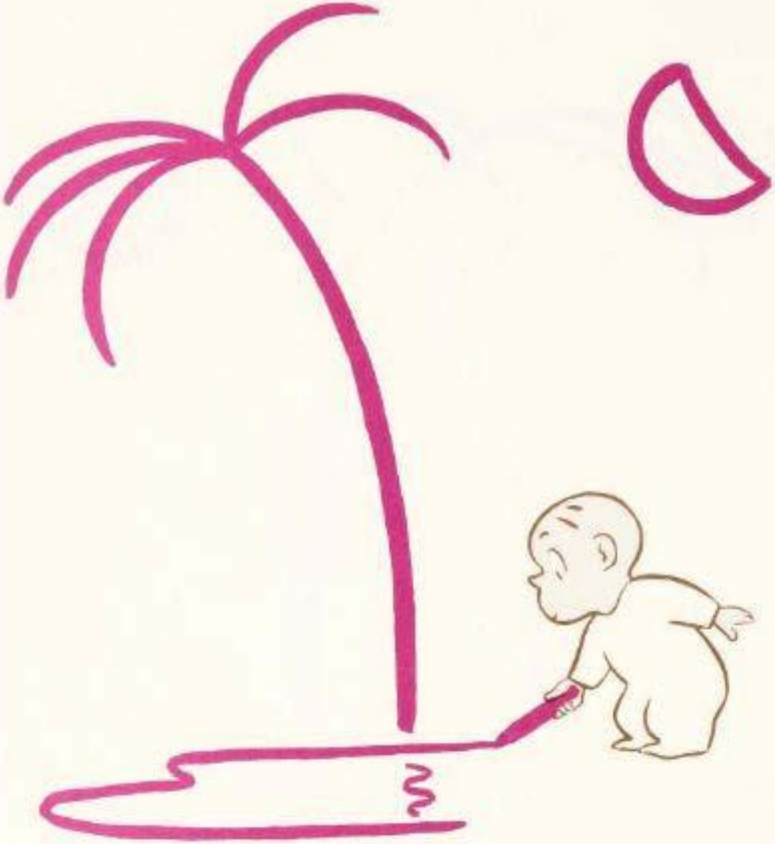
अचानक त्याच्या लक्षात आले की चांदण्यात
त्याला काहीच दिसत नव्हते.
पाहण्यासारखे काहीच नव्हते.
तो एका वाळवंटाच्या मध्यभागी होता.

तो इतका तहानलेला का होता यात नवल नाही.

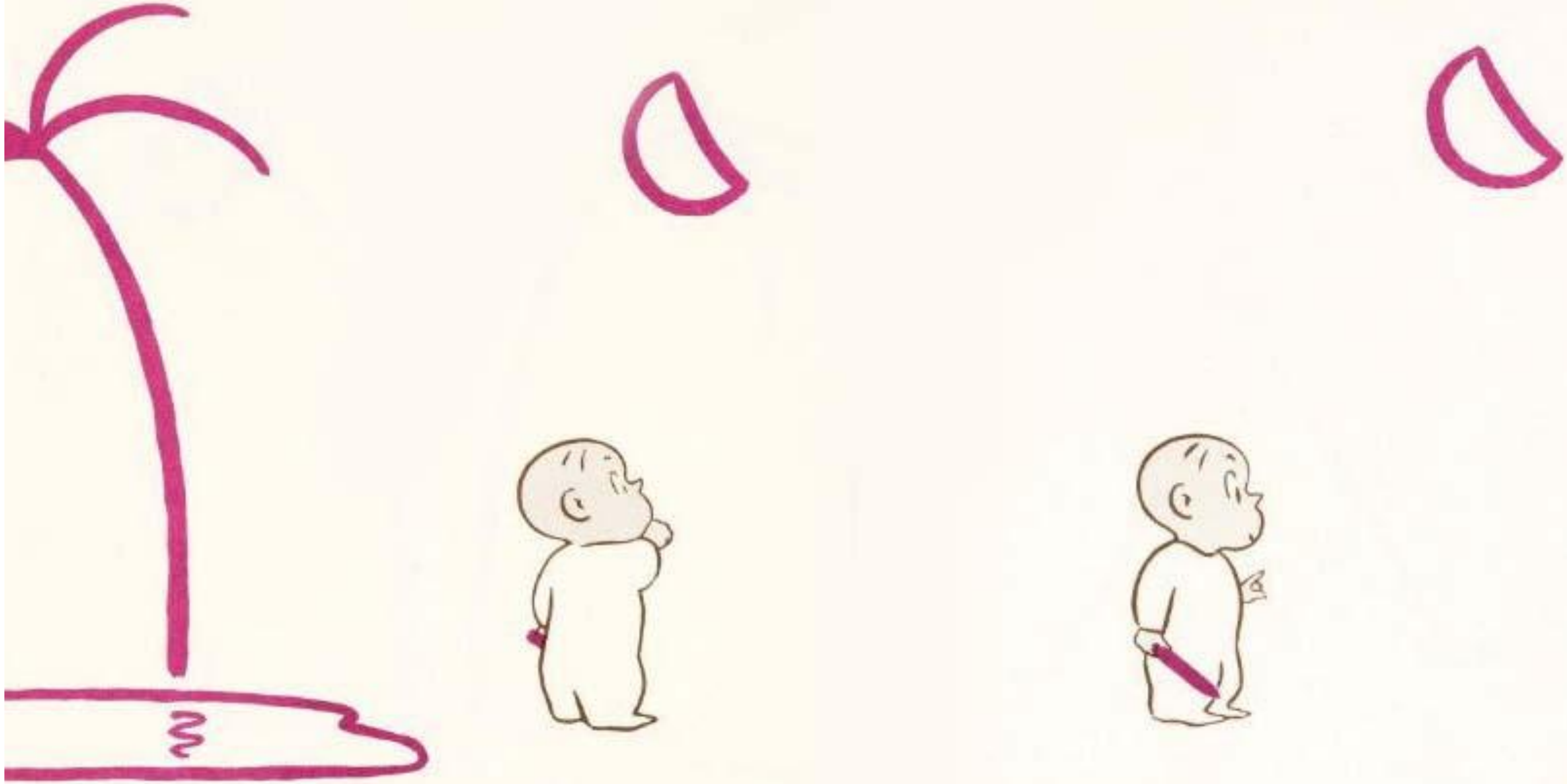
पण सुदैवाने, त्याने आपला जांभळा खडू आणला होता .

आणि वाळवंटात पाणी कुठे मिळेल हेही त्याला माहीत होते.

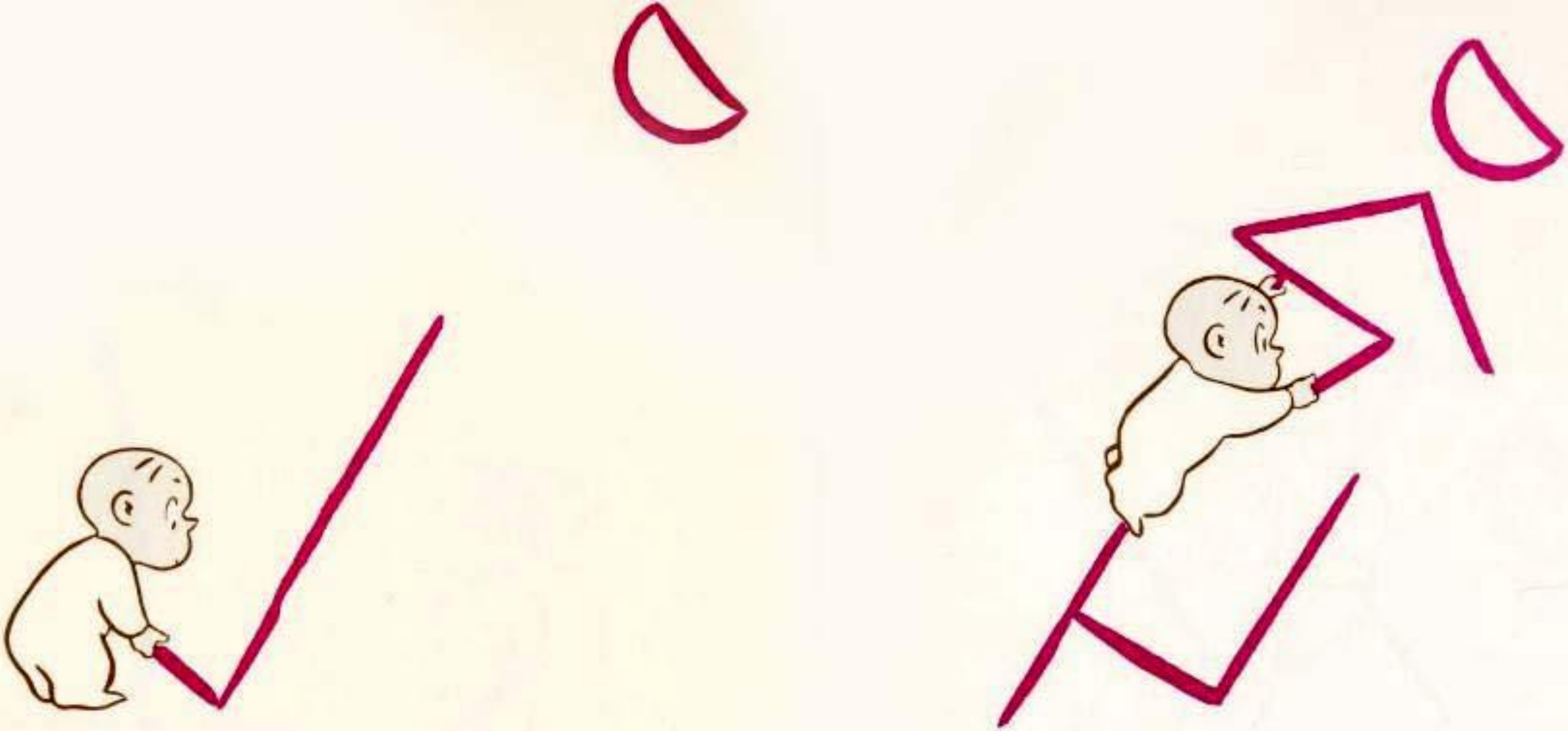

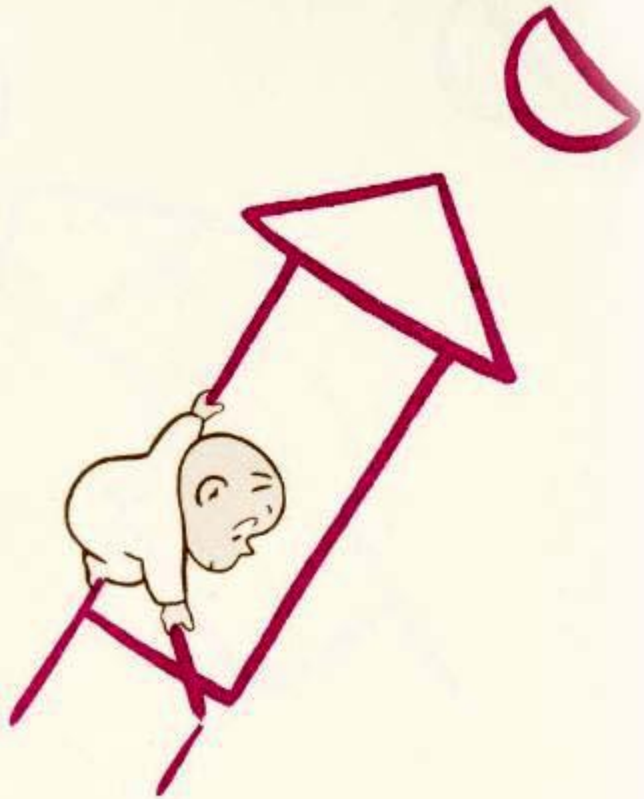
हॅरोल्डने मनसोक्त पाणी प्यायला.
वाळवंटात छान थंडगार पाणी पिण्यासारखे दुसरे काही नाही.
जवळ कुठेतरी नेहमीच त्याचा एक तळ असायचे.

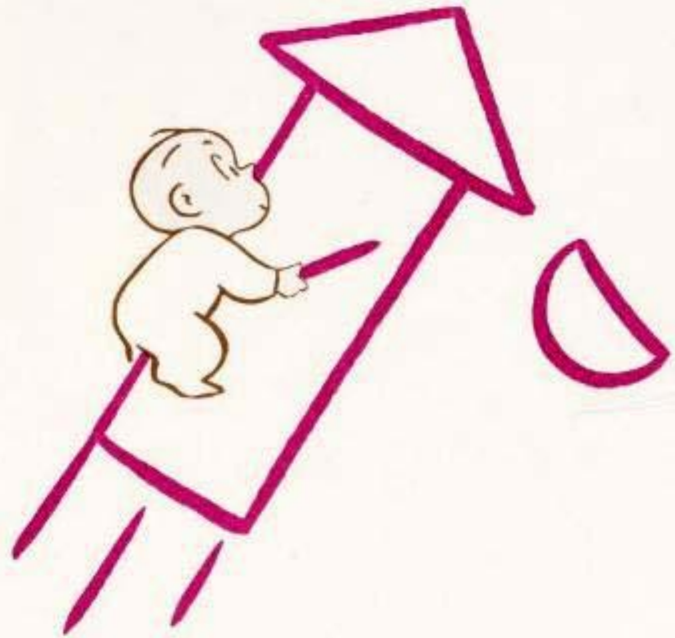
कदाचित वाळूत खेळता येईल.
मग त्याला आठवले की सरकार वाळवंटात
मजा करण्यापेक्षा ते रॉकेट टाकते.

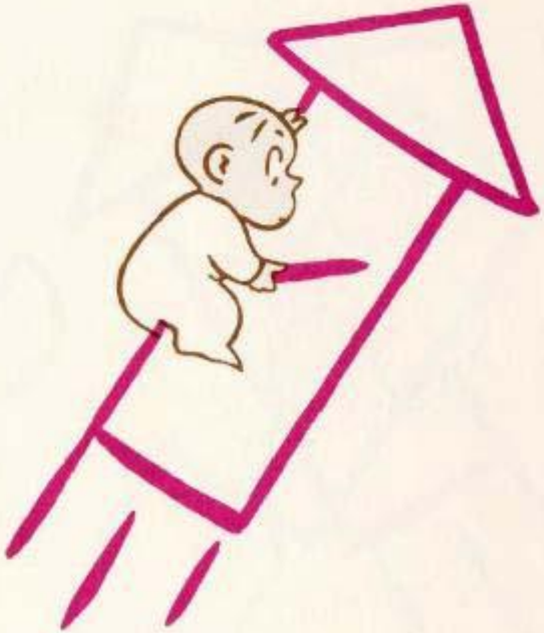
हॅरोल्डने चंद्रावर जायचे ठरवले.
एका चांगल्या वेगवान रॉकेटने तो नाश्त्याच्या वेळेपर्यंत
तिथे जाऊन परत येऊ शकेल, असा त्याने विचार केला.

त्याने रॉकेट पेटवले.

आणि तो आकाशात उंच उडाला.

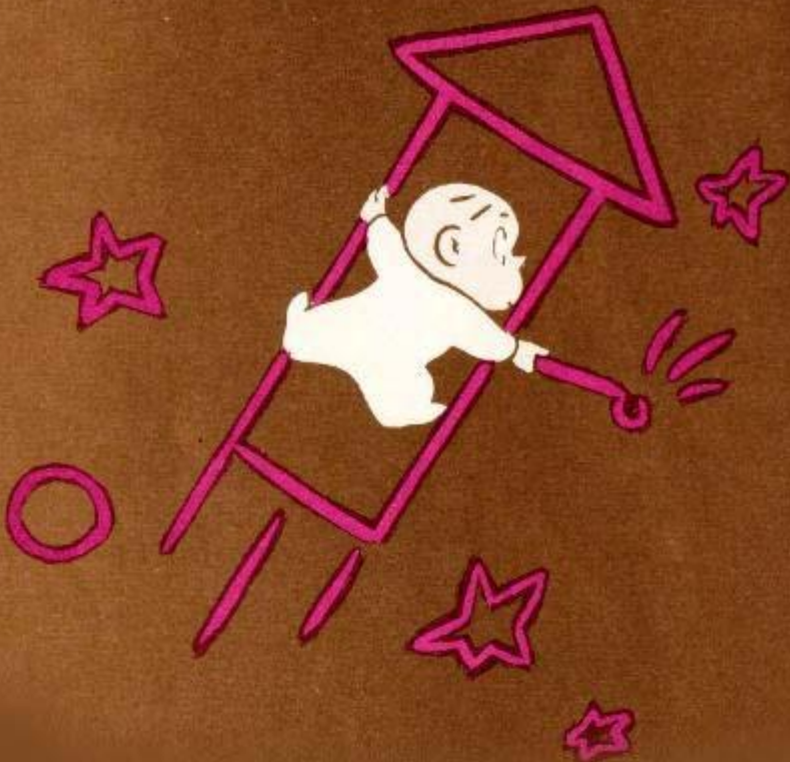

पण रॉकेट चंद्राच्या पुढे निघून गेले.
अगदी मैलभर अंतराने.
आणि हॅरोल्ड वर, वर जात राहिला.

वर आणि वर.
गडद अंधारात तो गेला.

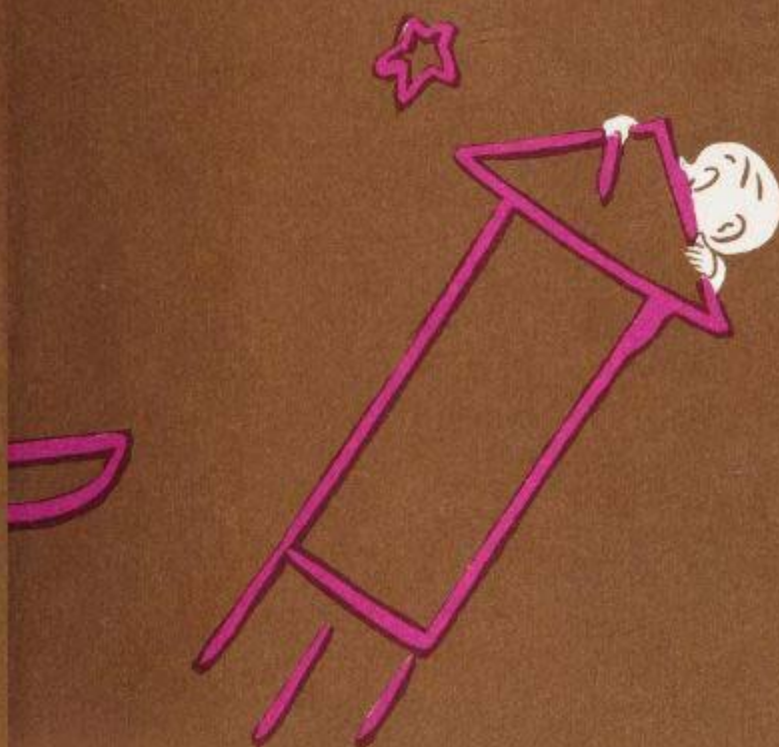
हेरॉल्ड ग्रहांच्या साहय्याने आपण कुठे जात
आहोत हे बघण्याचा प्रयत्न करत होता.
त्याने ग्रह आणि धुमकेतू पण काढले..

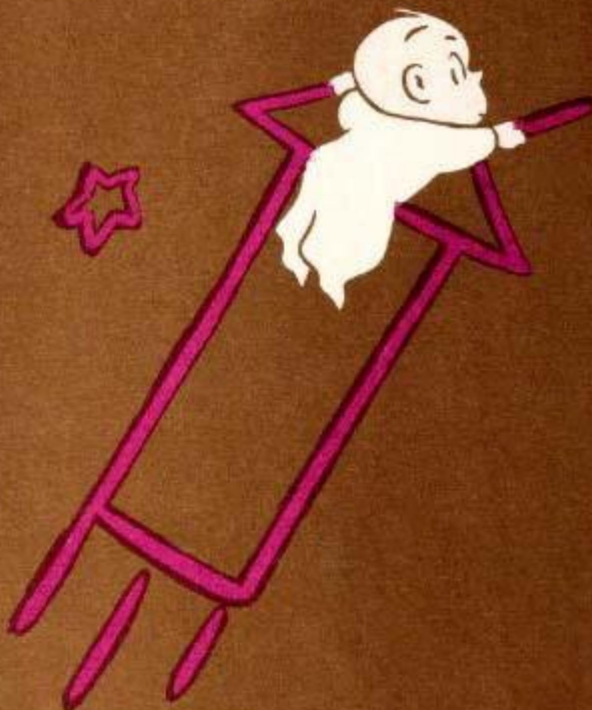
पण त्याच्या मार्गावर थोड्या
उजेडाची गरज असल्याने त्याला
अजून एका चंद्र पाहिजे होता.

पण जेव्हा त्याने नीट जवळून पहिले
तेव्हा त्याच्या लक्षात आले की हा चंद्र
नाही तर अद्भुत उडती तबकडी आहे.

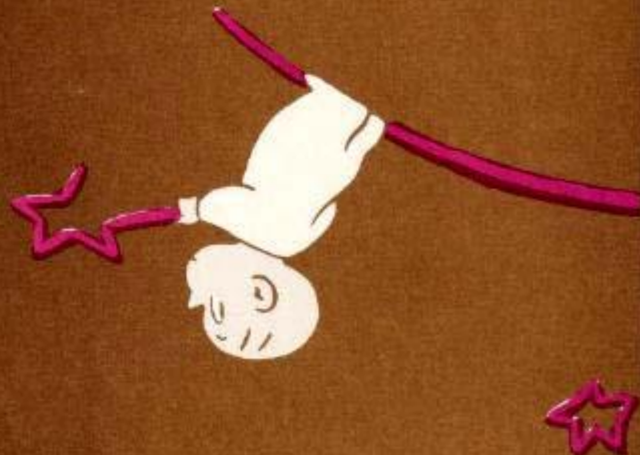
हॅरोल्डने उडत्या तबकडीविषयी ऐकले होते.
लोकांनी तिला अंधारात बघितले होते.
कोणालाच माहीत नव्हते की उडत्या तबकडीच्या
मध्ये कोण आहे जो तबकडी उडवत आहे.

मग त्याने आपले रॉकेट योग्य
ठिकाणी उतरवण्याचा निर्णय घेतला.

त्याचे रॉकेट आवाज करत एका
अनोळखी ग्रहावर उतरले.

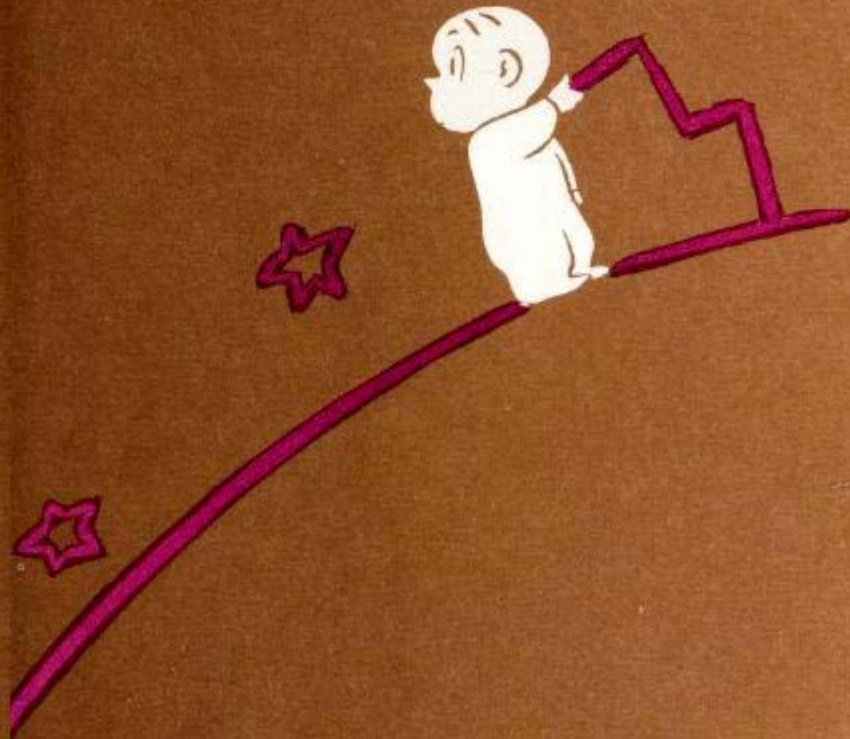
एवढ्या मोठ्या ग्रहांवरून खाली
पडण्याचा धोका नव्हता.

तथापि, हॅरोल्डला उंचावर थोडेसे
आरामदायी वाटले.

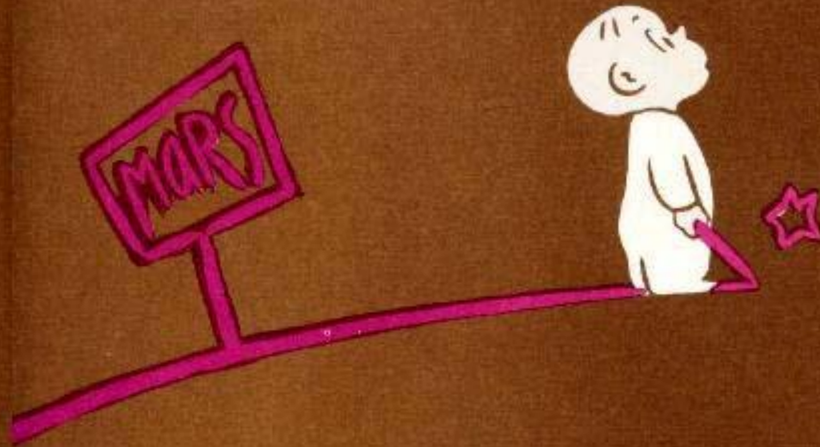
तो कोणत्या ग्रहावर आहे,
असा त्याला प्रश्न पडला.

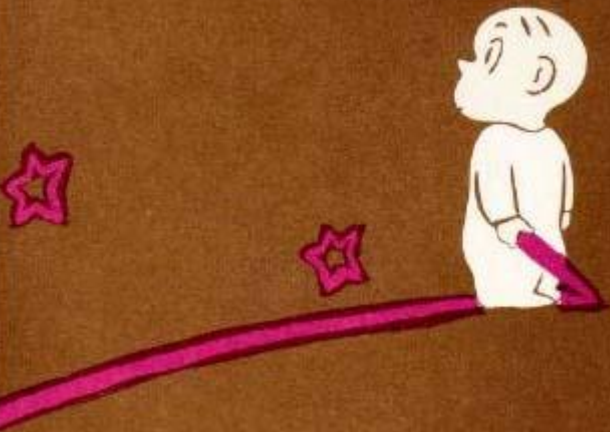
ताऱ्यांच्या अंधुक प्रकाशात तो अशा
एखाद्या चिन्हाच्या शोधात होता,
जे त्याला काही सांगू शकेल.

तो मंगळावर होता.

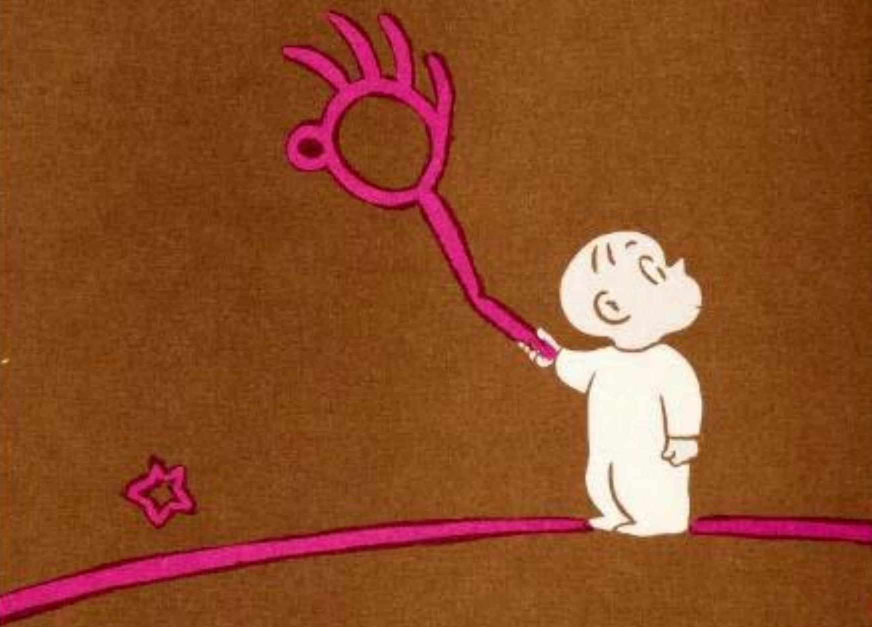
हॅरोल्डने ऐकले होते की पुरुष हे
मंगळावरचे असतात.
म्हणून आशेने त्याने साद घातली..

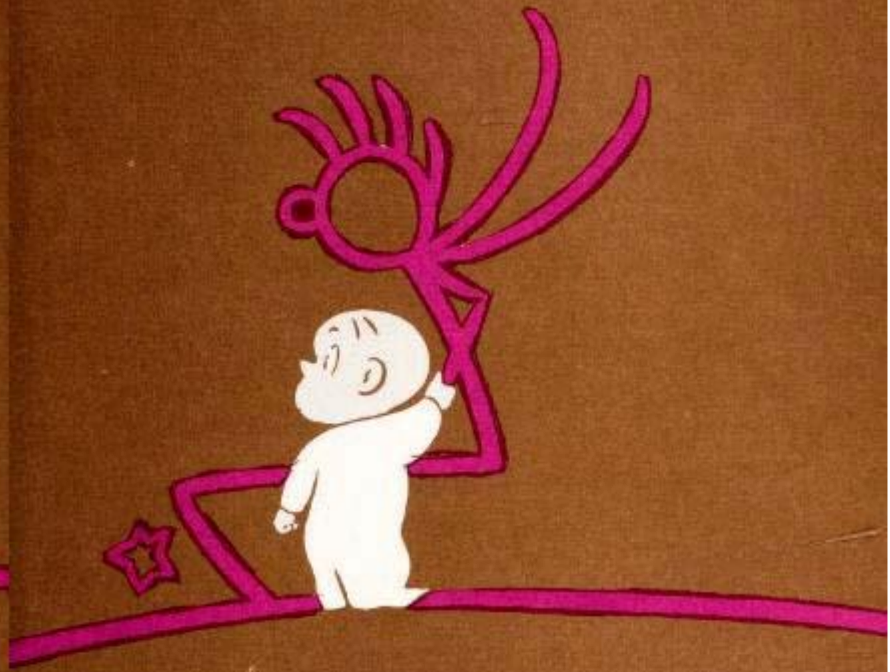
त्याने तिथे अस़लेल्या उडत्या
तबकडीचा विचार केला.
त्याने अंधारात माणसांना दिसणाऱ्या
गोष्टींचा विचार केला.

त्याला सोबतीची तीव्र गरज वाटत होती.
त्याला खात्री होती की, त्याच्याशी गप्पा
मारण्यासाठी इतक्या दूर आलेल्या
हॅरॉल्डसारख्या पाहुण्याशी मंगळावरील
कोणताही माणूस सौहार्दपूर्ण वागेल.

पण त्याला, मंगळावरील माणूस कसा
दिसतो याबद्दलच्या आपल्या तुटपुंज्या
ज्ञानावर अवलंबून राहावे लागले.

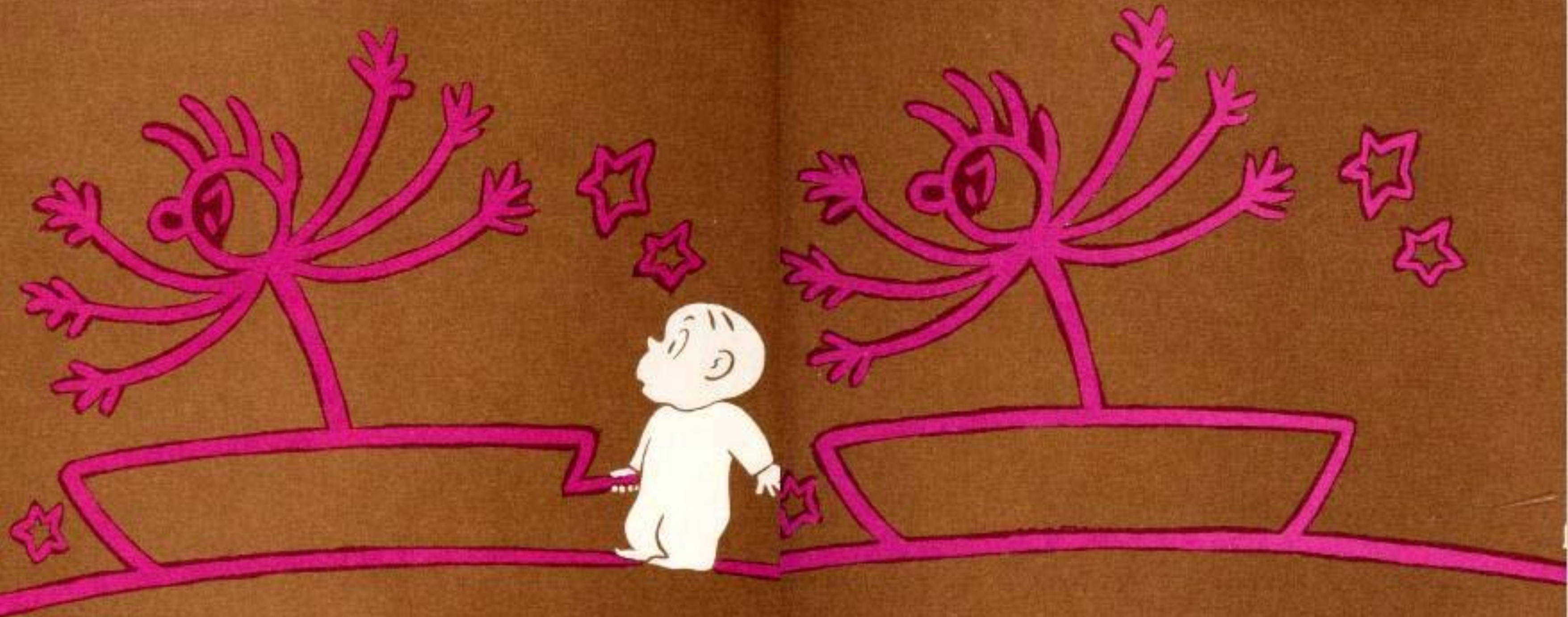

अंधारात काही फरक पडणार नव्हता,
तो कसा बनतो याची
मला फारशी पर्वा नव्हती.

अंधारात स्पष्ट दिसत नसले तरी,
जवळपास कुठलाही ओळखीचा चेहरा आहे
हे जाणून घेण्याची हॅरोल्डची इच्छा होती.
मग, अचानक, हॅरोल्डला तो चेहरा स्पष्ट
दिसला. तो एका वस्तूचा चेहरा होता.

मग त्याने विचार केला आणि तो थांबला.
बहुधा ती वस्तू जमिनीवर उडून कोणालातरी,
शक्यतो एखाद्या लहान मुलाला घाबरवणार होती.
धैर्य दाखवत हॅरोल्ड हळूच मागे सरकला.

तो दबक्या पावलांनी पुढे गेला,
जेणेकरून त्या गोष्टीला त्याचा आवाज ऐकू येऊ नये.
आणि त्याने आपला जांभळा खडू पुढे केला.
आणि त्याने त्या उडत्या तबकडीला तडा दिला.

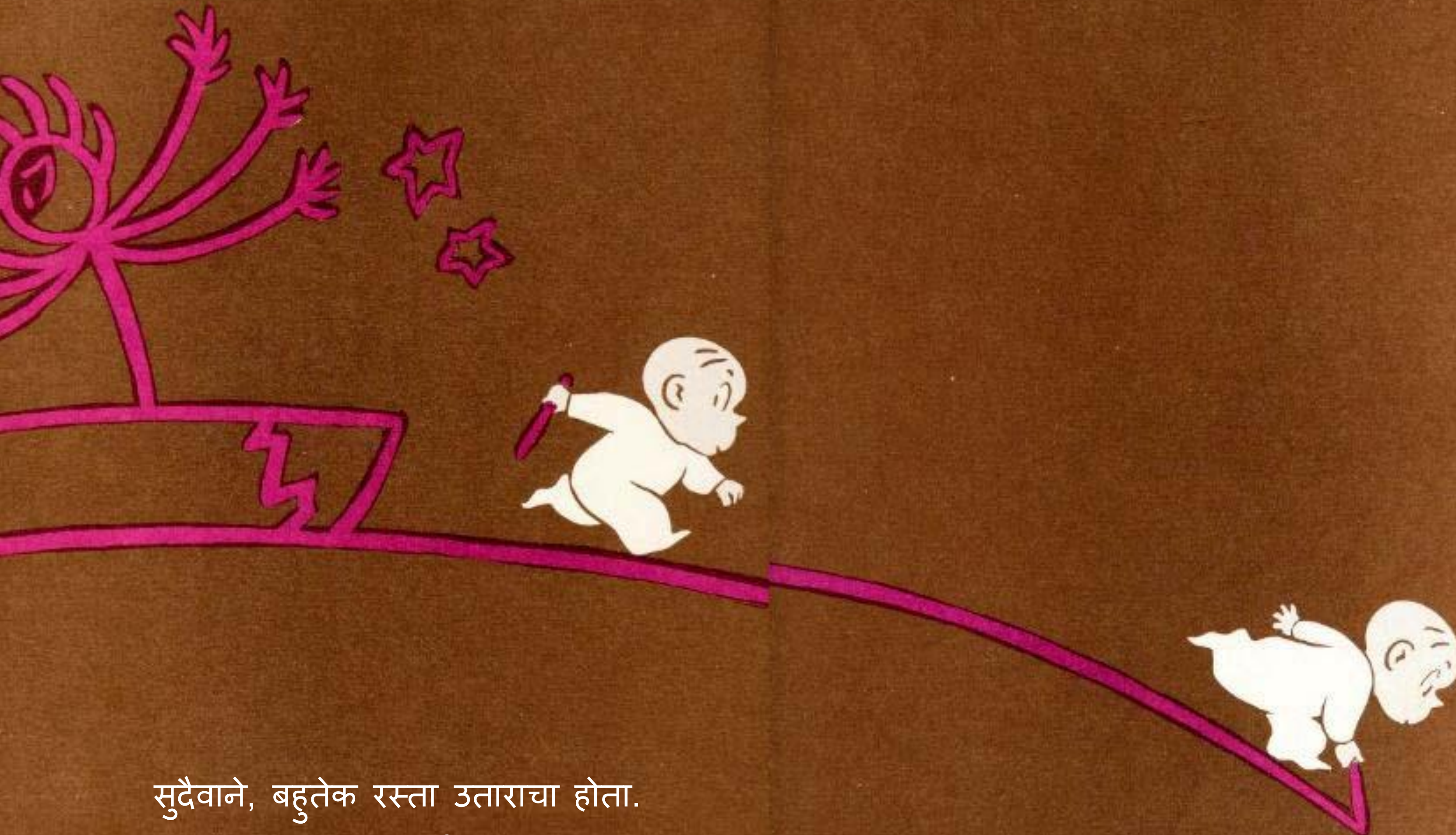

मग हॅरोल्ड शौर्याने मागे फिरला.

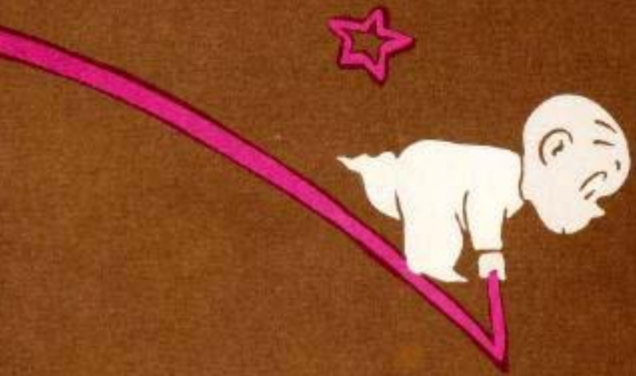

त्या गोष्टीने त्याला पकडण्याआधीच,
तो विजयी हास्य करत पुन्हा पळून गेला.
तो अंधारात शक्य तितक्या वेगाने धावत होता..

सुदैवाने, बहुतेक रस्ता उताराचा होता.
त्याला आशा होती की तो पूर्णपणे कोसळणार नाही.

तो डोके खाली आणि पाय जमिनीवर टेकवून,
रॉकेट जिथे होते त्या मंगळाच्या
तळाशी सुखरूप पोहोचला.

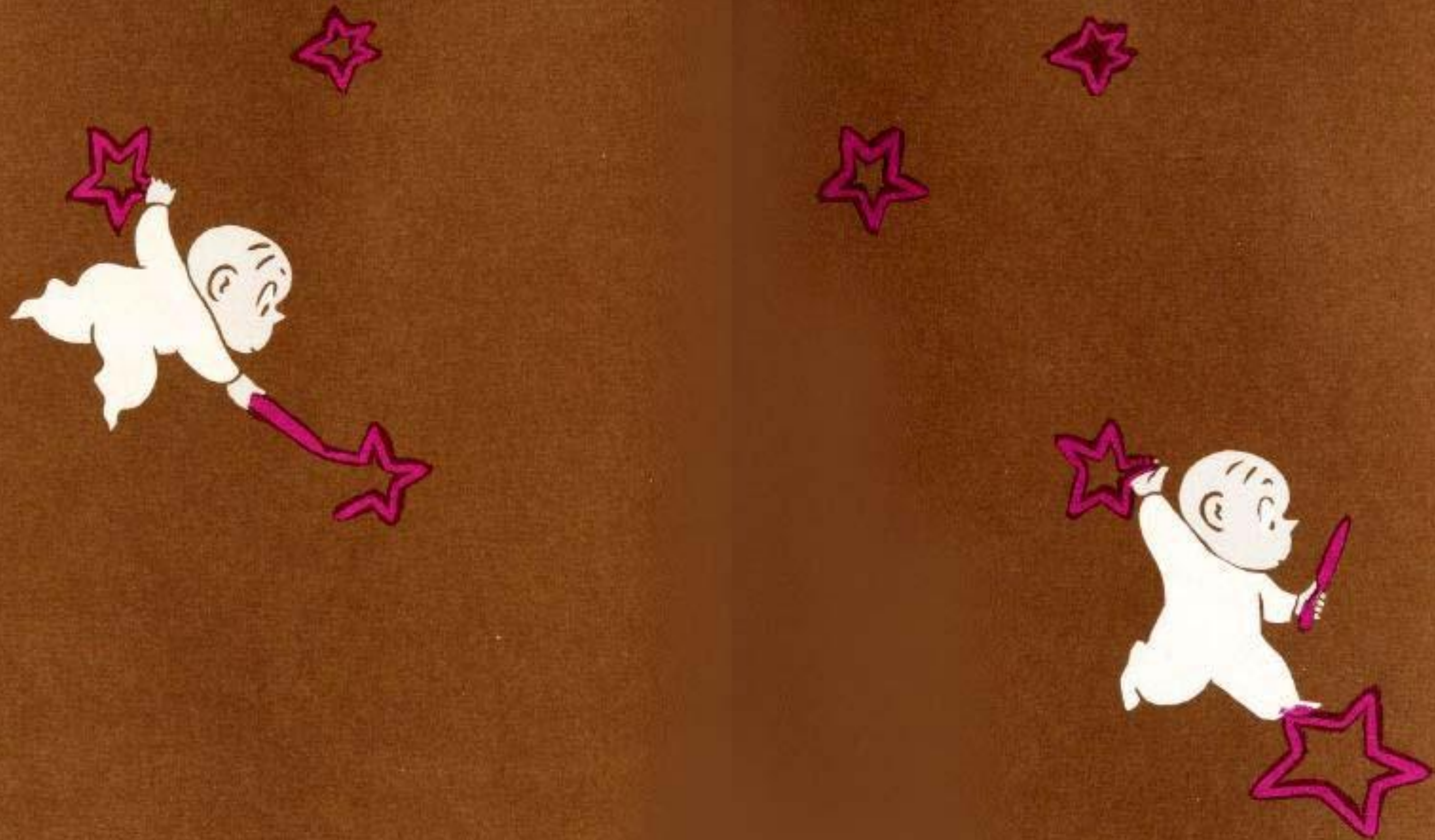

पण तोपर्यंत हॅरोल्डला साहसाचा
पुरेपूर कंटाळा आला होता.
त्याला एका खात्रीशीर मार्गाने
घरी परतायचे होते.

म्हणून तो ताऱ्यांवरून खाली उतरला.
तो प्रवास निश्चित पण संथ होता.
आणि ताऱ्यांच्या टोकांमुळे त्याच्या
पायांना वेदना होत होत्या.

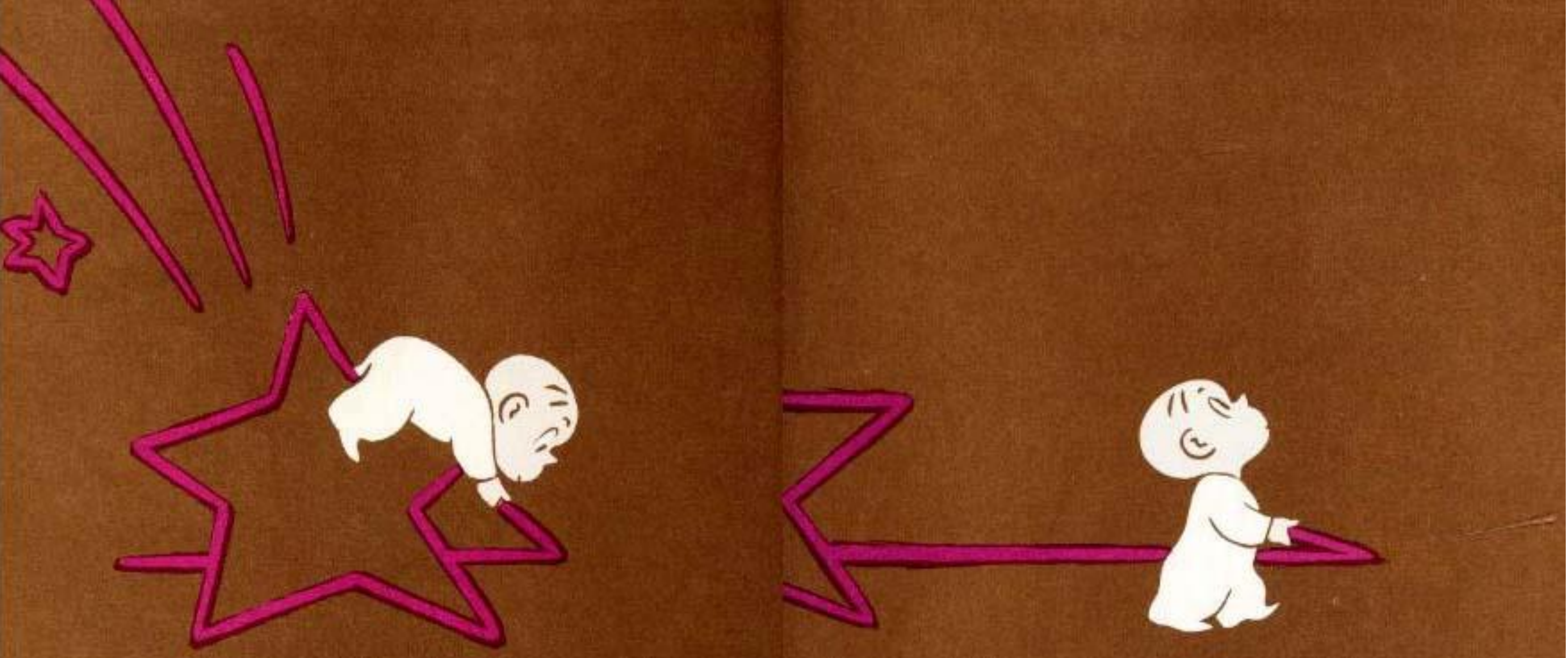
हॅरोल्डला वाटले की आपण घरी
असतो तर बरे झाले असते.

त्याला आठवले की, इच्छा व्यक्त करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे
एखाद्या मोठ्या उल्केकडे पाहून इच्छा मागणे. इच्छा व्यक्त
करण्याऐवजी, अगदी शेवटच्या क्षणी त्याला उडी मारावी असे वाटले. .

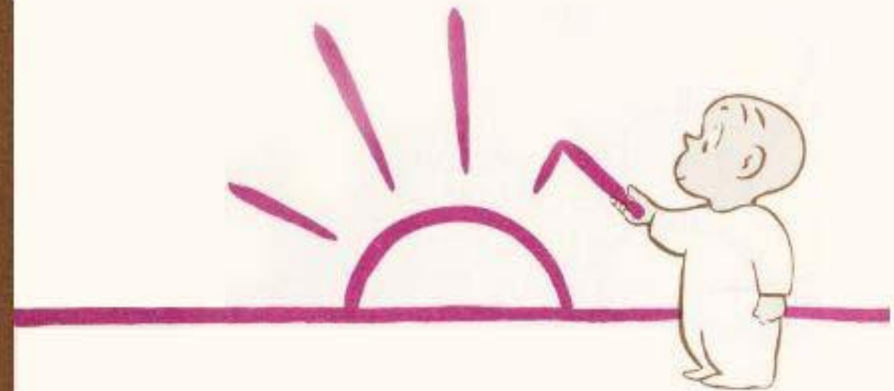
तो थेट पृथ्वीवर कोसळला, तिथे तो व्यवस्थितपणे दोन्ही पायांवर उतरला.
वाटेत तो चंद्राजवळून गेला नव्हता आणि त्याला आश्चर्य वाटले
की त्याचे काय झाले असेल.
तो आजूबाजूला कुठेच नव्हता.

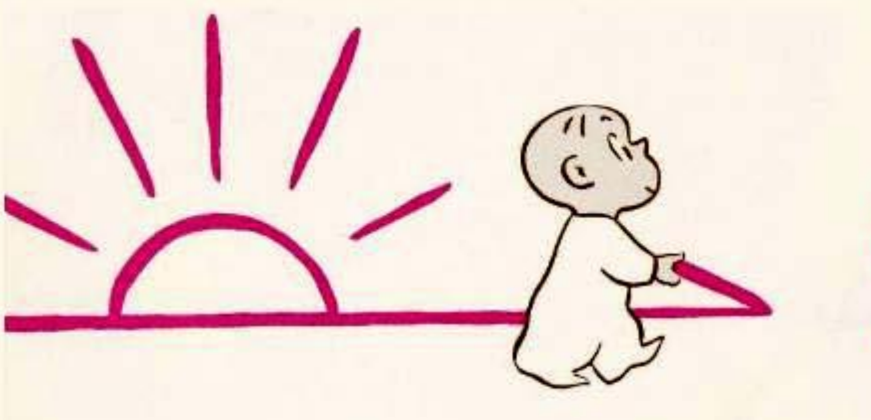

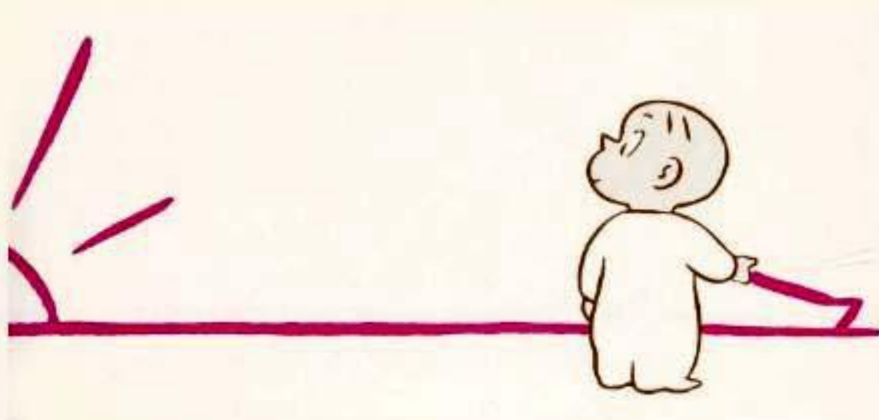
तेव्हा त्याच्या लक्षात आले की रात्र जवळजवळ संपली होती
आणि सूर्य उगवण्याची वेळ झाली होती.
त्याला भूक लागली होती.
सूर्य अगदी वेळेवर उगवला.

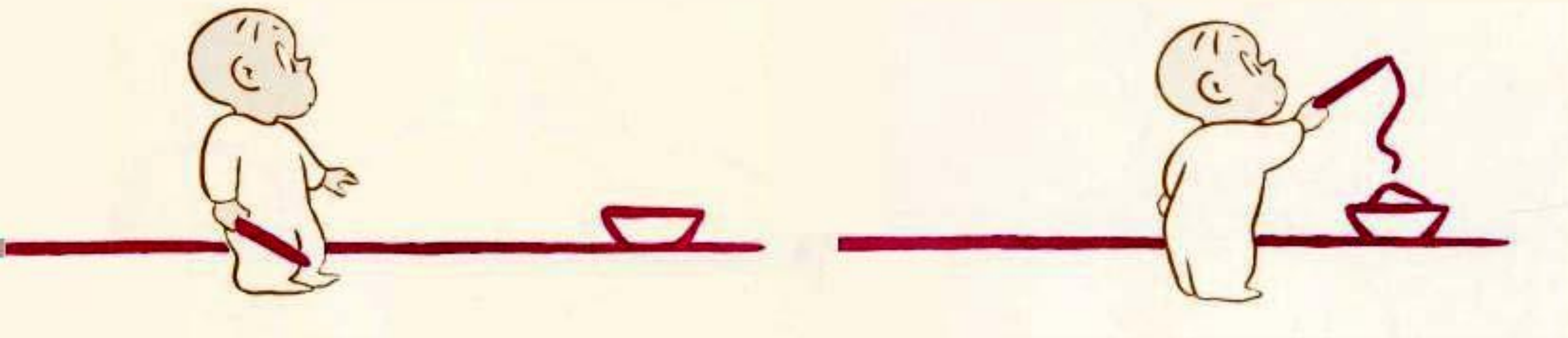
तो मोठा आणि तेजस्वी उगवला
होता. हॅरोल्ड म्हणाला की आजचा
दिवस छान जाणार आहे.

हॅरोल्ड म्हणाला, "उडत्या तबकड्यांमुळे आणि उन्हातील
वस्तूंमुळे कोणालाही कधी त्रास झाला नाही."

पण, क्षणभर दचकून त्याला वाटले की त्याने एक उडती
तबकडी पाहिली आहे. ती क्षितिजावर होती, जणू काही
नुकतीच उतरायला आली आहे.त्याचा गैरसमज झाला होता.
ती तबकडी नव्हती.
तो तर ओटमीलचा वाडगा होता.

योगायोगाने हॅरोल्डला गरम नाश्ता आवडायचा.

त्याने पटकन एक खुर्ची ओढून घेतली.

आणि मग तो खायला बसला.

समाप्त